

Bayer Béla

Fohász

Add teljesedését
megcsonkult szavaknak,
őrizzd szemeinknek
a látás gyönyörét,
vedd kongó fájdalmát
örült harangoknak,
s vigyázzad hitemnek
ember- melegét!

**A Lant Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1.500,-Ft.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.**

kis LANT IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Lelkes Miklós

Esős csend

Cseppre csepp. Fénylik égi ón.
Tünődik légből jött valón.

S tünődik föld. Fekete fa
borongós-búsan önmaga.

Cseppeken a csend. Hallgatható.
Könnyes óncsend, könnyes való.

Fekete fán csöpp színmadár.
Kis semmi-színben fáj, mi fáj.

Unott ón óra kuty-ketyeg.
Eső élet, te cseppre csepp!

Szürke világban szürke fal.
Kint ázott kutya fal, ha fáj.

Kivert lélek köhint, beteg,
s egy lélek-órást emleget.

Ó, embernek hitt emberek!
A lélek-órás is beteg.

Ámít az ón önkény-idő,
közöny közönnyel mérhető,

amíg közönnyel elketyeg
a sok bússá lett szerkezet,

elkuty-ketyeg, s csenddé remeg.
Eső élet, te cseppre csepp!

Kis

LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Lelkes Miklós

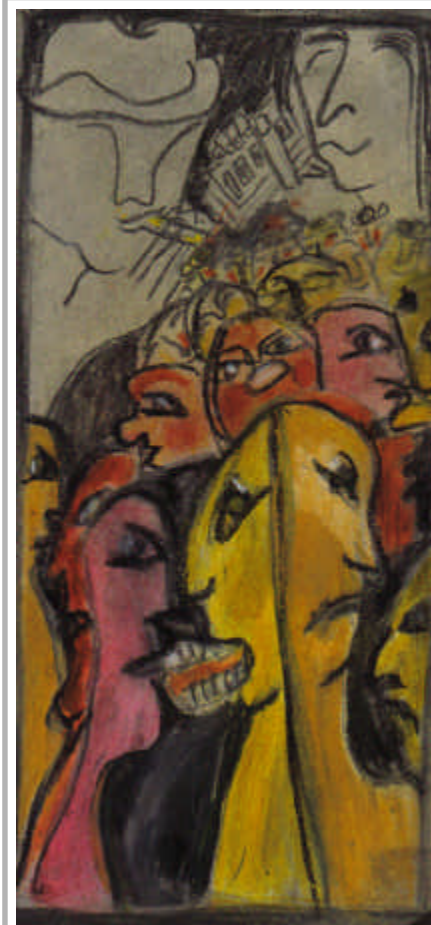
Csöcselék

Megvetem, - mégis, szomorúság itt bennem
érte is szunnyad fel-felsebzett szívben,
mert tudom mitől ostoba és gyáva,
kiktől kenődik szét az aljassága,
kik tettek kócot nagy, borzas fejébe,
szemébe szennyét ki hordta, tetézte,
követ, ha dob, valójában ki dobja,
kik esküdtetik hamis holnapokra,
hazug zászlókat kik adnak kezébe,
vétke (öv is bár) kiknek a vétke,
kik fosztották ki és mutatnak másra,
gyalázata kiknek gyalázkodása,
kiknek bábja, s felejtik összetörten,
ha kihasználtan meghal gúnyos csöndben...

...mert azt is látom, mit tagadón láttok,
míg járjátok az "én nem látom"-táncot,
míg harangoztok buzgón jobbra-balra
(hadd bámuljon a bim-bam-éhes balga!),
míg érveket kreáltok, ha a kéreg
reped, s nem fed be félelmes egészet:

a csöcselék mögötti csöcseléket

(2008)

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.

2009/1 71.szám

Kis LANT az INTERNETEN! www.kislant.hu

Lelkes Miklós

Mesék tavasza

Gyíkbőrön tűz,
kékzöld arany...
s a fű hiszi,
hogyan szárnya van.

Talán van is,
mert hány világ
rejt csöppben
titok-magát,

mozdulatát,
parány szemét...
Hangya-létben
kis csáp-mesék.

Minden mesél,
egy volt-mesét,
széttört dalban
tört messzeség.

Ágkar kinyúl,
más ághoz ér,
a mozdulat, -
az is mesél,

s a hallgatás?
Olykor mese:
hit-gyertyácska
az eleje,

s vége? Sötét
árnyal lakott, -
bármennyire
elhallgatod.

Volt-tavaszm,
te volt-Mese,
piros csodák
szerelmese,

hadd idézze
egy volt-diák,
kit elbűvölt
dal-mágiád,

a volt-utat,
a volt-Hazát,
Szépség-dalok
volt Csillagát!

Még meséllek,
egykor-tavasza,
bár szívemre
már bú havaz,

de szív-mese,
- érzem, tudom -
sosem állhat
meg felúton,

még akkor sem.
ha semmi más
nem jut neki
csak hallgatás,

csak gyűlölet,
csak sunyi tett,
nem dicsérhet
álszenteket,

tolvaj időt,
hazug hazát,
gerinc görbült
alázatát,

csak egy Utat,
melynek haza,
Hazára néz
Égcsillaga,

s melyben minden
tavasz Tavasz,
s piros szín, szív,
maraszt, maraszt...

Bayer Béla
versei

Torzóra sajdul

Megfogant látomásod vagyok,
anyagba álmódott lélek:
magányom, mégis mint csillagé.
Megvallom: én uram félek.

Csírátlan magvakat hordanak
ölükben, fekete rétek,
élednek disszonáns hangzatok,
zörejjé feslik az ének.

Keresztfát ácsoló Józsefek
mestert megcsúfoló képek,
teremtés-fájdalmat hordozó
magtalan életre ítétek.

Torzóra sajdul az elme,
lobbantva késpenge lázat.
Tagadás így nyerhet hasonmást,
s teret értelmes alázat.

Kétségek

LáZRózsát feslik az alkony.
Magam vagyok.
Kétségek karolnak, vallató csönd.
Az események magva izgat, a léleké,
amint e szorításban renddé idomul.
Súlyok és irányok, rejtett jelentésük.
Izgat a sodródás maga is.
A nivelláló, nevenincs pontok,
a pelikánhű szerelem.
De, hűtlenné lesznek torkomhoz a szók,
mint medrűkhöz a sáros vizek.

Egy arhívfoto fénytörései

A kisleány, ábrándosszemű,
tán Acheronra gondol.
Napi-igazságról hall mesét.
Tapsütem vonaglik szertesét,

"jó Rákosink" szavaira tapsikolni illő.
Ezalatt ölt új alakot Villő,
s a homok a tócsa vért felissza.

"Tüstenkedj céda Klarissza!
Az alvégről Jób elvtárs van itt!"

A kisleányt, kinek arcába révedek,
ellepi szótlán, lött-torkú magány,
akárha barbár kálvárián
a titkon ölt disznó, felhörög.

Hermafrodita ördögök
fonódnak halál-táncba,
pulzáló önkény-hozsánna
kedélyük árbócszalagán.

A kisleány, ábrándosszemű,
tán Acheronra gondol.
Holtak tudatára, mi ép marad.
Nemezis-palástú ég alatt
Istenek vacognak.

lata sem. Soha egy látogatója se volt. Nincsenek is rokonai, egykori hazájában sem? Egy ideig azt gyanítottuk, hogy mindenféle holmit gyűjt és szerez, hogy az ottmaradtakon segíthessen. Hogy lakása bútorok és mindenféle cókák egyvelege lehet, afféle lerakat, amit idegen tekintetek elől rejteget. Házunkban lakik ugyanis egy asszony, aki romániai "rokonainak" segítséget nyújt (de mi tudjuk, hogy ezt üzleti alapon teszi), ám nála feltűnő az állítólagos, váltakozó rokonok élénk jövés-menése. A mi rejtélyes alakunknál viszont szó sincs hasonló forgalomról, úgy, hogy idővel felhagytunk ezzel a feltevessel is.

Időközben alighanem elérte már a nyugdíjkort. De még mindig dolgozik. Sötét lábnyomai a folyosón egyértelműen emellett szólnak. Kell vajon dolgoznia, hogy várható nyugdíját kissé felkerekítse, vagy nem tehet másként? A munka lenne élete egyetlen értelme? Egyébként mindenben változatlan maradt hófehér sörénye és Rübzahl-szakállja kivételével. Alakja ugyanolyan fiatalos, lépte rugalmas, mosolya változatlanul előzékeny. De mintegy ezer tolóretesz mögé rekesztve. Vajon a "másik" életében szerzett tapasztalatai intették mindigre óvatosságra, még a szabad világban is?

Akár a mesékből származik, de talán még inkább az egykor megosztott Európa valóságából a két nehezen egymáshoz közeledő világ minden ellentmondásával.

A lényegét a különös alakról alighanem sose fogjuk megtudni.

Csillag Tamás

versei

Behorpadt papírpohár

Hová is bújhatna az ember?
Plasztik világunk igáját nyögöm,
a felismerés sárga csillaga ez,
és a pénz diadala az örömmön.

Életünk behorpadt papírpohár,
amivel egy elkurvult isten kéreget...
És amiben szüntelen csörgeti csontos
kezével a reményt és a szerelmet...

Kárognak a varjak...

Kárognak a varjak... Arcomon
ütés ez a komor melódia.
A külváros házainál megtorpan a szél,
mintha felsóhajtana.

Tekintetem hűvös, bennem
tehetetlenségem madara károg...
Néha jó lenne széttörni
és szélbe szórni ezt a makett világot.

Hatsoros

nincs allah nincs isten nincs buddha
nincs hatalom mi segíteni tudna
nyitott tátogó tenyereddel
farzsebedbe hajtott boldog perceiddel
csak a tőkés valóság kéreget
ettől kell megvédeni a gyermekeidet

Mi a posztmodern?

(Gergely Tamás és Kerekes Tamás sorozata)

*Bhele Kant, avagy a szövegpozíció önreprezentálása
a stabilizálatlan retorikai mozgásban*

A chulak nyelv eleddig ismeretlen, új alkotója az aporiákban (*fil. nehézség a gondolkodásban*) való nyelvi rögzíthetlenség meghaladhatatlanságának diszkussziójával (*feladat megoldás vizsgálat*) lepte meg a hermeneutika (*magyarázattan*) nagy táborát. A kötet magyarul elérhető resuméje (*rövid összefoglalása*) itt olvasható.

A regény végre lezárja a konfliktusos hagyomány és értékválasztás paradigmaváltását, (*bizonyítás*) remélhetőleg nemcsak a chulak kultúrán belül, hanem a recepció (*fogadtatás*) előre haladtával európai távlatokban is. Az eddig összemérhetetlen narratívák (*elbeszélők*) a főhős közbeszédében egy eddig nem tapasztalt grammatikai- poétikai diszfunkció (*ellentétes hatású*) kiteljesedésévé válik.

A Lant Kiadó lektori véleménye: Az intertextualitás aranymetszése nyelvfilozófiai összegzése a posztmodern kor reprezentációjának. Az Isten és az ember közt teremtett modális harmónia köldökszínörja a fiatal, eddig ismeretlen alkotó rendhagyó regénye. A látható nyelv par excellence tudomány marad e monumentális regényben kritikai implikációk nélkül.

A prózairodalom e nagy nóvuma szerint nincs kritikai implikáció az epikai hagyomány nélkül, ez esetben a nyelv és a logika dezantropomorf metatapasztalatának kódjában, a mimetikus dekonstrukcióban realizálódik a kánon. A chulak nyelv, illetve a képződés dialogikus tényéből következő a szereplők összjátéka nem marad az értelmezhetetlenség senki földjén. A Sambe Selle'l pishil a chulak igazságfogalom diszkurzív-szituálásává nő, a modern dél-kelet Oxford identitás performatív és referenciális megjelenítési módjának kongeniális leképeződésévé.

Bhele Kent - nem véletlenül került fel a The Times modern irodalom újtóinak élére, a jelentésképzés és értelemstabilizálás folyamatában mutatja fel a chulak önértelmezés James Joyce-át.

Bhele Kent, chulak nyelven ír dél-kelet Oxfordban, könyvének címe:
Selle'l Sambe pish'il

Sárközy Vendel Gergely

Versfény Energia

Corpus Árpádnak

Mikor "megjelensz" - Csoda, Fényesség - és olvasom a versed',
mint - évközi - nagy ünnep(ség)
oly nagy öröm ez,
s mint ragyogó nyári fényes Ég,
mely búzát és virágot éltet.
Ha rám hinted Versfény Energiad',
SORSOM bírom, viszem tovább.
Ne dugd homokba arcod, ha keselyűt látsz!

A könny csupán (csak) vélemény a létről;
de ha megszilárdul: ACÉL.
Tudjuk: a LÉTFORDULAT nem közöny-özön;
tudjuk jól, mi az igazi lét;
már régen lejött a Fáról a könny;
bármily' kemény - menekül a Tél!
- Nézd a könnyező pálmát, mily' csodás!
SORSOM új erővel viszem tovább...
Ne dugd homokba arcod', ha keselyűt látsz!

2008. okt. 10.

Óvom a lépteimet

Az erdön dőlnek a fák;
lesz, ami fűti a szobát.
Ha elmegyek egy "fekvő" mellett,
valahol az utcán,
féltem a csendet;
óvom a lépteimet.
- Nem zavarom a nyugalmat, talán.

2008. dec. 5.

Schiff Júlia

Rejtélyes alak

Termetére nézve mesebeli óriás lehetne a fantáziánknak évek óta szárnyakat adó férfi. Nagyon magas testalkatú, arcát hosszú, bozontos szakáll fedi, aminek sűrűjéből csak egy éber szempár villan elő. A ma hófehér szakáll 25 évvel ezelőtt, amikor beköltöztünk a házba, még sötét volt. Hosszú, rugalmas léptekkel közeledik a felvonóhoz, vagy a földalatti garázsban parkolt autójához. Az izmaiban sejtett erő miatt egymás között Toldi Miklósnak, de Rubezahlnak is, a német mondanakör hasonló megjelenésű hősének is nevezzük.

Valakitől hallhattuk évekkal ezelőtt, hogy szomszédunk a hajdani NDK-ból származik. Egy színfolttal több emeletünkön, ahol az ország mai lakosságösszetételét jelképesen tükrözve, egy lengyelországi és egy romániai német származású család, egy bajor özvegy és egy török házaspár lakik. Mit is tudunk róla? Már a foglalkozása is rejtélyszámba megy. Ha a nagy fekete lábnyomokból indulunk ki, amik a felvonótól lakásáig vezetnek, akkor bányában dolgozhat. Éppen csak hogy Münchenben nem létezik bánya. Akkor talán csatornamunkás. Ebben megegyezünk. De amikor egyszer velünk együtt szállt be a liftbe - barátságos mosoly mögé bátyázott visszahúzódással -, elhűlve pillantottam a szemben álló férfi mellzsebére. Kis sárga zsebkönyvkiadásban Kafka Kastélya meredt ki belőle. Tehát akkor mégis csatornamérnök lenne? Értelmiségi, aki itt alacsonyabb rendű munkát végez? Máris magamat láttam benne, amint

korábbi hazámban kényszerűségből kazánházban dolgoztam és ott titokban verseket írtam. De azután elvettem a gondolatot: ezt a kliséit inkább az egykori keleti tömb országaira alkalmazzák. Miért is ne dolgozhatna itt végzettségének megfelelően?

Az általunk a mesék és mondák világából kölcsönvett nevű férfi féltékenyen őrizi lakását: My hous is my castle. Soha nem marad ajtaja résnyire se nyitva, hogy bepillantást engedélyezzen a privát szférába. Évekkel ezelőtt pechemre kizártam egyszer magam lakásunkból. Férjemet szerettem volna munkahelyén felhívni, hogy kulcsával kisegítsen kínos helyzetemből. De honnan hívhattam volna fel? A telefonkabinokat környékünkön mind leszerelték és oszlopokkal helyettesítették őket, amik csak telefonkártyával működnek. Akkor eszembe jutott szomszédunk, akit előzőleg láttam hazajönni. Becsengettem hozzá. Kijött, alakja teljesen kitöltötte az ajtó hasadékat. Meghallgatta kérésemet és határtalan zavarba jött. Talán inkább kétségbeesést észleltem hangjában, amikor bocsánatot kért és zavartan olyasmit hebegett, hogy semmi szín alatt se bocsáthat be. És orrom előtt becsukta ajtaját.

Viselkedése feletti megrökönyödésem persze újabb kérdéseknek adott tápot. Vajon egy nő lapulhatott legénylakásának ágyában, akit szemem elől rejtegetni akart? De hisz nőtlen volt és az évek alatt soha se mutatkozott női társaságban. Arra is gondoltam, hogy talán férfiről lehet szó. Hogy esetleg a homokos szcénéhez tartozik és férfiakat fogad lakásában. De semmi se utalt arra. Egyáltalán nem lehet semmiféle kapcsó-

62. A szerencse nem olyan dolog, ami megragadható.
 63. Az írók ne rejtsek el olvasóik elől a gondolataik megfajlásához szükséges kulcsot.
 64. Egy lónak fontosabb a kegyelemkenyér, mint a cukor egy nyertes turné után.
 65. Az alkohol élvezete és a vásárlási láz gyakran vezet másnapossághoz.
 69. Egy jó könyvet belélegez a lélek.
71. A tudomány kihívása: Nyomkeresés a jövőben.
 72. Aki a dolgokat meg kívánja alapozni, annak mélyre kell ásnia.
 74. A kedves emberek éppoly értékesek mint a törékeny vázák.
 76. Ha valaki a szükséghelyzetből nem tanul, már elő is idézte a következőt.
 77. Egy ember hit nélkül olyan, mint egy hajó kikötő nélkül.
 80. A töke kedvenc gyermekei a robotok.
 81. A szellemi vakság legrosszabb formája a fanatizmus.
 85. Egy izetlen vicc hosszabb időre számúzi a jó hangulatot.
 88. Haza az, ami különben akkor is hiányzik, ha jól megyen sorod.
 89. A választási hazugságok éppúgy összetartoznak, mint a tyúk és a tojás.
 91. A hit képes üres tereket is betölteni.
 92. Az ironia a megrovás törékeny kishúga.
 96. A reménytelenség a munkanélküliség egyik gyermeke.
100. A halott barátok egy távoli világban élnek, de álmainkban akkor jelennek meg, amikor akarnak.
 101. A hatalom táptalaja az erőszak, az erőszak gyökere a brutalitás, a brutalitás élesztője pedig az szadizmus.
 105. Szerencsés az az illető, aki öreg korában élvezheti mindazt, amit ifjúként nélkülöznie kellett.

Fordította: Bayer Béla

Sárközi Árpád

A mi hőseink

Jézus Krisztust Poncius Pilátus alatt
 Keresztre feszítve kihalálba küldték!
 Értünk halt meg! Harmadnapon értünk föltámadott?
 Hogy elhozza nekem, neked a FÖLTÁMADÁST!
 De a mi hős-Krisztusaink miért haltak meg?
 Forró vérük, miért perzseli a honi földet?
 Föltámadnak-e eljőve közénk valaha?

Vagy csillagszemükkel már itt járnak közöttünk
 Éjbezuhan komor égboltunk alatt?

T.Ágoston László

Emma, a böjti szél

Az idén korán lesz húsvét. Még ki se hűlt a kiszababukat égető farsangi láng pernyéje, máris zúgni kezdtek a fejünk fölött a böjti szelek. No igen - mormogta magában Dobrai, aki életének egy szakaszában idegenvezető is volt, így meg kellett tanulnia, mi az a húsvét, a farsang, meg a kiszababu, amit egykor szalmából kötöttek egy botra, s elégették a téltemető farsangi felvonuláson. - Kíváncsi lennék rá - morfondírozott tovább -, hogy a lakótelep harmadik emeletén hányan tudnák elmagyarázni, mi is az a húsvét, meg miért böjti a böjti szél? Pedig sokuknak még a nagynyja is sokszoknyás parasztlányként várta a szíve választottját húsvét hajnalán a pitvar ajtóban, hogy maga festette hímes tojással kedveskedjen a locsolóinak. Manapság már ez is nyusztizás...A locsolódás meg nem egyéb, mint ok az ivásra. Jól berúgnak a műtrágyából erjesztett kannás bortól, laposra verik egymást és vége a húsvétnek. Ha mondanák, tán el se hinnék, hogy egykor a templomba hívó harangszóig tartott a locsolódás. Legföljebb visszakérdőnének, hogy "mi a fene, aztán tökrészen mentek a templomba?" A böjtöt legföljebb éhségstrájknek neveznék, de hogy ehhez ki csinálja a szelet?...

Igen, azok az emberek hitték, hogy a templom Isten háza. És azt is hitték, hogy Isten akarata mindenek fölött való. Manapság már nem korszerű az efféle gondolkodás. Nem hát, hiszen a rádió, meg a tévé egész nap azt harsogja, ezt hirdetik a mamutplakátok, meg a bulvár

lapok reklámjai; vegyél, vegyél, vegyél! Valósítsd meg önmagadat, mert megérdemled! Egyszer élsz, tehát most szerezz meg mindent, amit szemed - száad kíván, mert amit ott hagysz, megszerzi előled más, és soha többé nem lehet a tiéd. Te légy a legszebb, legokosabb és a leg-erősebb. Hajts mindent és mindenkit a hatalmad alá, és taposd el kegyetlenül, akinek ellenvéleménye van...

- Látom, már megint belebúsultál a világba - állt meg az ablak előtt szótlanul álló Dobrai mögött a felesége. - Meghallgatod a rádióban a híreket, és azt hiszed, itt a világ vége. Jobban tennéd, öreg, ha sétálnál egyet a parkban és kiszellőztetnéd a fejedet. Talán még találkozhatasz is valami régi cimboráddal... Azt hiszed, a mi generációnk jobb volt ezeknél? A fenét, csak a saját hülyeségeit könnyebben megbocsátja az ember.

- Igazad van, Juliskám - fordult meg a férfi -, de hát tudod, hogy az ember mindig jobbat várna, és duplán bosszantja, ha látja, hogyan követik el az utána következők azt a hibát, amit már neki se lett volna szabad elkövetnie.

- Sakkozhatnál egyet a Pali barátoddal...

- Nincs itthon, a fiával bütykölnek valamit a kocsin.

- Akkor sétálj el a Tescobá, hozz egy flakon üdítőt.

- Tudod, hogy utálok vásárolni, meg zavarnak az árkád alatt ücsörgő, kolduló hajléktalanok. Amikor kipakol az ember a kocsiból, mindig odajön valamelyik, hogy majd ő visszatolja a helyére. Hát persze, mert benne van a százasa...

- Ne dohogj, öreg, mert úgy maradsz!...

- Rendben van, megigazítom a másik

szobában az ablakzárát, nehogy benyomja a szél. A tízórai hírekben mondták, hogy Ausztria felől valami nagy sebes-ségű orkán közeledik.

- Jó, hogy nem tornádó - ingatta a fejét hitetlenkedve az asszony. - Miket nem mondasz... Jönnek a böjti szelek, mint minden évben húsvét előtt.

- Biztos igazad van - hagyta rá a férfi -, csak hogy mostanában, mióta ezt a globális fölmelegedést emlegetik, háztetőket sodornak le, meg fákat csavarnak ki tövestül az effajta szellők. Olyan vidékeken tarolják le az erdőket, meg rombolják földig a városokat, ahol korábban hírét se hallották se a hurrikánnak, se a tornádónak. Biztos, ami biztos, megnézem azt az ablakot.

Megnézte. Bütykölt rajta vagy fél órát, míg a felesége be nem szólt a szobába, hogy "gyere, Janikám, mert tényleg kihűlik az étel, aztán megint morogsz majd miatta!..." Most nem morgott. Szó nélkül letette a szerszámot, illedelmesen megmosta a kezét, asztalhoz ült, és mindent megevett, amit elé tett az asszony. Megitta rá a hosszúlépését és elnehezültek a szempillái.

- Látom, elbágyadtál, mint a böjti nap-sugár - mondta az asszony mosolyogva. - Gyere, tedd le magad a heverőre, beta-karlak. Szundíts egyet! Arra ébredt, hogy a felesége rázogattja a vállát.

- Gyere már, segíts! Megjött a vihar és benyomta azt a nyomorult ablakot. Még szerencse, hogy be volt húzva a függöny, nem verte ki az üveget.

Az álomtól bódult fejjel indult a szomszéd szoba felé. Nyitotta volna az ajtót, de nem engedett. Aztán meg hirtelen felpattant a zár, s szinte beesett a helyiségbe. Úgy

nézett ki a szoba, mint a rosszul sikerült amerikai thrillerekben az ügynöké egy alapos házkutatás után. A bútorok felborogatva, a padlón széttört üvegcserepdarabok, s a nyitott ablakon keresztül a hátsó falig hordta a szél a felkavart avart, meg az esőcseppeket.

- Te jóságos Isten! - állt meg a szoba közepén szétterpesztett lábakkal. - Mit lehet ezzel kezdeni? Földrengés van, vagy mi a fene? Valahogy csukjuk be az ablakot! Várj, azzal a léccel betámasztom... A vizet is föl kell szedni a parkettáról, mert fölpuposodik. Vigyázz, söpörd föl a cserepeket, mert még összevagdossa a kezedet! Hát ez meg mi a fene? - szedett föl a padlóról egy jókora darab tetőfedő kátránypapírt. Aztán kinézett az ablakon, és szinte földbe gyökerezett a lába. - Nézd már, Juliska! A Horváthék háza tetejét megkezdte a szél. Csak úgy dobálja le róla a kátrány borítót...

- Nemcsak a papír az, Janikám, hanem oda nézz! Deszkával együtt viszi az egészet. Emlékszel? Amikor fölrakta a tetőfedő, azt mondta, ez százszor biztosabb, mint a cserep. A Bataék fenyőfáját meg tövestül kicsavarta. Még szerencse, hogy a kerítésre dőlt. Istenem, micsoda kár - zokogta. - Egy élet munkája vesz el percek alatt.

- Azt a hatalmas fát? Van vagy ötvenéves... Ha az kidőlt... Úgy ám... Nemcsak a kerítést ütötte agyon, hanem a villanykarót is. Nézd meg, van-e áramunk!

Az asszony felkattintotta a kapcsolót és halkán, megadóan mondta: - nincs villanyunk. Se nekünk, se az egész utcának.

- Akkor pedig fűtésünk sincs - tette hozzá a férfi -, mert áram nélkül a cirkó se működik. Hiába van gáz, a keringető

HANS -GUIDO KLINKNER

AFORIZMÁK (Aphorismen)

01. Mindenki a saját szerencséjének kovácsa- mondta a politikus-, noha tudta, hogy sokaknál hiánycikk az acél, az üllő és a kalapács.
02. Amióta híres lett, mellőzi a mosakodást, hisz naponta megmártózik a tömegben.
03. Szerencsés az, akitől a vizsgán épp azt kérdezik, amire ismeri a választ.
04. A kulcsin egy futótűznél leég, a belbecs tűzálló.
06. A pontos megfigyelés jobb, mint valamiben vakon megbízni.
08. Egy adag realizmus még nem ölt meg senkit.
10. A jó humoristák a demokrácia ügyvédjei.
11. A környezeti katasztrófákra való figyelemfelkeltés, csupán a pusztába kiáltott szó?
12. Az éhbér és a szaftos fizetések egyetétjü ikrek.
13. A testi fogyatékosok nem hátráltatják a gondolkodást.
14. Ha már senkitől sem kérdezheted meg, hogy:"hogya is volt hajdanán?", megöregednél.
15. Aki pótolhatatlannak érzi magát, annak nincs bizalma az utánpótlásban.
16. A szerencsés véletlenek kerékkötői a sikernek.
20. A kalandot, ma már legtöbben csak a TV előtt élik meg.
23. Az utazási vágy egy útleírás olvasásával épp úgy nem kielégíthető, mint ahogy egy szakácskönyv olvasata sem enyhíti az éhséget.
31. Derűlátó vagyok, mert nincs bátorságom a borúlátáshoz.
32. A végtelen előtt a legjobb látcső teljesítménye is végetér.
33. A mások megértéséhez képesnek kell lennünk meghallgatni őket.
34. Az életművészetet is tanulni kell.
35. Szer a honvagy ellen, ha bőröndöt pakolsz.
37. Aki a magányosságot keresi és meg is találja, jó társaságban van.
40. A cél és az akaraterő éppúgy összetartozik, mint a nyíl és a nyílvevő.
42. Egy jótanács sorsa, hogy a szélbe szórják.
43. Az alkohol nem jó szer a megpróbáltatások leküzdéséhez.
45. Kilátástalan dolgok esetében a szemüveg sem segít.
46. A siker igazi élvezetéhez nem lehetünk szédülékenyek.
49. Egy jóbarát éppoly értékes, mint egy vízelőhely a sivatagban.
50. Egyes beteg orvosok gátlástalanul élvezik mindazt, amit egészséges pácienseiknek tiltnak.
53. A "Ki nevet a végén?" nem pusztán egy társasjáték, de túlélési tréning is egyben.
54. A kenetteljes szavak csak jóllakottaknak szolgálnak eleségül.
56. Ami ifjúkorban egy kirándulás, az elagottan már egy nagy kaland.
59. Felülről jobb a kilátás, mondta az öregúr, amikor az életétől elbúcsúzott.
60. Egy erős akarat gyenge kezeknek is lehetővé teszi az acél meghajtását.
61. Akinek hiányzik az ereje a nagy lépésekhez, kis lépésekkel is a célba érhet.

Majoros Balázs

Nem hiszem

Nem hiszem, hogy a mezőn nyílnak a virágok. Nem hiszem, hogy vannak virágok. Nem hiszem, hogy a szél a hajamba tús. Nem hiszem, hogy van hajam. Nem hiszem, hogy a kezemet fogod, ha baj van. Nem hiszem, hogy van kezed. Nem hiszem, hogy a szíved értem dobban. Nem hiszem, hogy van szíved. A nap csak ócska bogár, s te aláfekszel minden nap.

Nem hiszem, hogy óvni akarsz engem. Nem hiszem, hogy utálsz. Nem hiszem, hogy te mondd a szavakat, nem hiszem, hogy én. Ketten vagyunk a világ ellen, s nem hiszem, hogy ez elég. Saját világomban egyedül vagyok, s millióan. Nem hiszem, hogy sírnak, nem hiszem, hogy nevetnek. Nem hiszem, hogy jársz, nem hiszem, hogy fekszel. Nem hiszem az anyagot, nem hiszem, hogy van tested.

Körülvesznek zajok, s lelkek. Nem hiszem, hogy van testük, nem hiszem, hogy élnek. Élsz, és nem is tudod, mi az. Szilárd tárgyakat manifesztálsz, s bennük mosod arcodat. Nem hiszem, hogy van arcod. Lüktető erek, menetelő sejtek. Senki nem tudja, mik ezek. Nem hiszem, hogy te tudod, mik ezek. Nem hiszem, hogy én tudom, mik ezek. Nem hiszem, hogy vannak filmek. Nem hiszem, hogy nem mi vagyunk a filmek. Csak játszanak velünk.

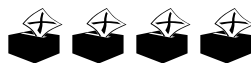
Kialszol, mint a lámpa, s beleolvadsz a sötétbe. S nem hiszem, hogy újra felkelünk.

Budai István

Vihar után

A mennydörgés már csitult
esőszagú repkény-benötte
falakon csillan a múlt.

Szertefoszló felhők nyomán
a nap sugár-tükrén
mintha a kedves
tűz-szeme ragyogna át.

Kovács István József

Téli nap

Megpihennek rajtam szállingó hópelyhek
Szememre szüzi fátylat von a nagy fehérség
Fehér lepellel kristály csillogásban
Csilingelő szánnal suhan a melegség.

Fenyőirtások és törpék
Süppedő lépteim ünnepelték.
Hókucsmák alól aranyugarakkal
Köszönt le rám a Nap.
Ezüstveretes csillogó csodákba
Öltöztetett emlék.
A pillanat varázsa maradt e téli nap.

szivattyú nem dolgozik. Hívd föl az elektromosokat, tudd meg, mikorra állítják helyre az áramszolgáltatást! Én meg fölmegek a padlásra, megnézem, maradt - e a tetőn cserép.

Maradt. Csodával határos módon, hiszen a környező házak tetején szinte mindenütt bekandikált a nap, vagyis becsorgott a szél verte eső, náluk alig néhány cserepet lazított meg a vihar. Néhány rossz lábossal fel lehetett fogni a becsorgó vizet. A telefon azonban állandóan foglaltat jelzett. Másfél órába telt, mire beleszólt a kagylóba egy fáradt női hang sokadszor ismételve a színtelen - szárazon csengő szöveget: " Sajnos nem tudom, asszonyom, mikorra áll helyre a városban az áramszolgáltatás. A vihar nagyon sok helyen megrongálta, letépte a vezetékeket. Minden szerelőnk a helyreállításon dolgozik." Később a kis elemes zsebrádióból tudták meg, hogy nem csak az ő városukban pusztított az Emma nevű hurrikán, hanem az egész országon, sőt szinte egész Európán átrobogva házakat rombolt le, erdőket tarolt. Volt, ahol a kétszáz kilométert is meghaladta a szél sebessége. Romok, sebesültek, hullák jelezték az útját. Olyan is volt, ahol egy kamiont sodort le az útról.

- Hmm... - gondolkodott el Dobrai. - Sohase hallottam még az Emma nevű hurrikánról. Európában meg egyáltalán nem volt honos ekkora erejű szélvihar.

- Sok mindenhez hozzá kell szoknunk vésnégyünkre, Janikám, de elsőként azt kell kitalálnunk, hová tettük a karácsonyi gyertyákat, mert a sötétben még eltévesztjük a szánkat.

- Az ám, meg előkotorni valami meleg takarót, mert fűtés nélkül megfagyunk az

éjjel.

- Látod, most tudjuk csak milyen kár volt kidobni szegény anyám libatollas dunnáját. Az alatt a fűtetlen szobában is melegben volt az ember.

- Késő bánat eb gondolat - ölelte át a nejét a férfi. - Azt hittük, ebben a modern világban nem fordulhat elő velünk ilyesmi, és látod, elég egy egyszerű áramszünet, és máris felborul az egész jól szervezett, összkomfortos életünk.

- No, vége a filozofálásnak, a tettek mezejére kell lépnünk, mielőtt teljesen kihűlik a lakás. Felhívom a Panniékat. Náluk központi fűtés van a lakótelepen. Ott alszunk az éjszaka, aztán majd holnap eldöntjük, hogyan tovább.

Ezzel már ugrott is a telefonhoz, s tárcsázta a nővére számát. Miután kölcsönösen elsajnálgatták egymást, meg ezt az egész hurrikán verte világot, Juliska megkérdezte, hogy aludhatnának-e náluk az éjszaka, mert az áramszünet miatt nálunk leállt a fűtés.

- Gyertek, csak gyertek, szívesen látunk benneteket - mondta a nővére. - Hanem ha van gyertyátok, azt hozhatnátok, mert nekünk csak elemlámpánk van. A gyerekek kidobták a régi karácsonyfádszeket. A kínai piacon vetek égősort, de kiderült, hogy zárlatos, így aztán a fával együtt kukába került az egész.

- Állj meg vándor! - szólt közbe a férfi. - Ha ott sincs áram, akkor a lift se jár. Hogyan mászunk föl a fájós lábainkkal a sötét lépcsőházban a nyolcadik emeletre?

Mivel erre a kérdésre egyikük se tudta a választ, a félig égett karácsonyi gyertyák fényénél előkeresték a szekrény mélyéről a gyapjúpulóvereket, meg a színehagyott, régi plédeket és vacsora

után úgy bújtak össze az ágyban, mint hajdan a mézesheteikben. Mármost, hogy olyan szorosán, csak a ruha volt több rajtuk...

- Különös, hogy épp ma jutott eszembe - motyogta a férfi az álláig húzva a takarót.

- Mi, te vén filozófus?

- Hát a húsvét, meg a böjti szelek. Idegenvezetőként meg kellett tanulnom a különböző farsangi, meg böjti népszokásokat, a templomok, meg a kegyhelyek történetét. A legmélyebb álmomból ébredve is úgy fújtam bármelyiket, mint a vízfolyás.

- Az volt a dolgod, azért fizettek...

- Így igaz. Nem is ez az én gondom, hanem az, hogy csak elhadartam, felmondtam a leckét, és eszembe se jutott, hogy egy misztériumról beszélek, a teremtő és a teremtett kapcsolatáról.

- Nem papnak szerződöttél vagy prófétának, hanem idegenvezetőnek. Azt se te határoztad meg, miben kell hinniük az embereknek...

- Hát éppen ez az. Csak mentem a magam feje után és nem láttam tovább az orromnál. Kellett a pénz a gyerekek cipőre, ruhára, házfelújításra... Emlékszem, egyszer kommunista szombaton vezettem egy csoportot a Bazilikában. Ezek meg kiirtják az őserdőket, pocsolnyává szennyezik a tengereket, és lassacskán eltűnik fölülünk a nap, meg a hold, annyi körülöttünk az űrszemét. Aztán csodálkoznak, ha egyszer csak megjelenik az Emma és elsöpri a házaikat.

- Gondolod, hogy Ő ütött az ember kezére?

- Nem csak gondolom, Juliskám, biztos vagyok benne. Ők is tudják, csak nem akarják elhinni. Úgy képzelik, addig még

becsaphatják, míg nekik van szükségük rá, pedig az óra csak az ember idejét méri. Ezért ilyen harapós a böjti szél.

- Böjti szél karácsonyról maradt, félig égett gyertyákkal.

- És egy kéz, amelyik megállítja a há-zunk előtt...Lehet, hogy ezután mindig Emma után következik a Virágvasárnap?

Németh Erzsébet

Ima vagy...

Ima vagy.
Az én gyönyörű
pogány imám,
mit naponta
mormolok
szívárványszemű
hajnalok
oltára előtt.
Ima vagy,
hát adj nekem erőt!

Ima vagy.
Volt-szerelemből
lett ima,
leégett éjszakák
hamuüszkéből
égre szállt
örökmegmaradásnak
csillagfia.
A legszentebb ima!

Magyari Barna versei

A pohárból nem jön asszony

hol a sokknak fiókja ennyi
nehéz a gyönyört elővenni

önmagammal bújok az ágyba
világ-sérvem versszike vágja

nélküled a csönd csupa mocsok
a magánylé szívemig tocsog

kortyolom borom várom hasson
de a pohárból nem jön asszony

gyötrelmek partján rideg homok
a nyelvtan serceg semmit mondok

Szemcsata

ez a pillanat tavasz felé halad
vers-parcellámat díszíti a hajad

hergel a világ mosolygós orcáddal
gyorsuló pulzusom duhaj madárdal

nézd kondenzcsíkot húz most a hangulat
férfiöszönöm a légtérben kutat

édeni tölténnyel lövünk egymásra
nagy csata szemünk összevillanása

bájaiddal bombáz nőies lényed
s szívem bunker falán áttör a lényeg

Németh Dezső versei

Éjjel szerelemmel világítunk

kivetítéd arcomat szemeddel
lelked vásznán semmivé leszek
mert a fák már suttogni kezdenek
a felhőket kergető széjjel

s árnyékot himbálnak éji holdak
s fényt eszik belőled a szemem
emlékezem vagy nem emlékezem
túlvilágomba átpakollak

(csönddé érik aztán az éjjel
és könnyörgő árva lesz kezem
végül magam is elfelejtem
amikor már te sem létezel)

akkor örökre megkövülsz bennem
csillagokká vagy holdakká válunk
éjjel szerelemmel világítunk
és átölel minket az Isten

Kimondom végül

kimondom végül utolsó szavam
szellemmé változik a lelkem
kéklő egek palotáiban
bolyongok csendben -
átváltozva csillagból lopott
szívemet viszem lámpaként
magam előtt...
ha vár az Isten
lássa meg
láthatatlan arcomat

- Nem ki, mi. Az élet.
- Ez a csúfságos élet?
- Ez bizony. Ki vagy mi más tehette volna, ha huszonöt éve senki sem nyúlt ahhoz a dobozhoz?

Lévai Wimmer Mária

Tavaszi

Kerge, kósza, bolond szél, -
- szalad tőle a felleg,
csicsereg a sok veréb
az ereszkünk mellett.

Hasad már a tó jege,
végestelen-végig;
fuss a rétre, énekelj;
kedved nő az égig!

Tavaszi fények

szárny nélkül a madár
madár nélkül a szárny

levegő nélkül a madár
madár nélkül a tavaszi dal

két fészek között száll
a tavaszi szél ?!

Baráti Molnár Lóránt

Csönd és csend

Állsz már a csöndút előtti csöndben,
könnyes arccal, mint becsapott gyermek;
mögötted ezer csöndeső zokog,
és figyeled, nézed az égig nőtt csöndet.

/Ott állsz a csendút előtti csendben,
állsz, - tenyerén a csenddé vált halálnak;
vagy: akár a lassan elfogyó Hold,
a csendfarkasok halálodra várnak.../

Arcodra zuhan a legfényesebb csillag, -
- ellobban, vele hullsz a csöndbe;
fekete madár lebeg fölötted, -
- fekete csöndmadár: már mindörökre...!

Odüsszeusz üzenete

Jaj, Pénélopé, hol ragyog most arcod?!
/Arcomat a csend már lassan benövi.../
Erőm Te lennél még egy győzelemhez,
Holnap a hajnal neveddel lesz teli...

Utamra hulló ködarcú szerelmek
Mámorát nem őrzöm, suhan az álom...
Fáradt utakon keresem Ithakát:
Túl, túl a csenden és túl a halálon...

Jöjj, szél! Röpíts az utolsó nagy útra!
Pénélopé, már csak Te maradj velem,
Ne hidd, hogy sorsom, utam már hiába...

Rajta, menjünk! A tenger belerendül!
Istenek ellen is: daccal-veszettül;
Hajózzunk nem-volt, nem-lesz Ithakába!

Ötvös László

Belső hang: oltalom

Énekek Éneke szép szavával
hívlak én édes kedvesem,
most kis időre különbözik egyben
a véleményük, tudjuk mi ketten!
Súgja a Sátán: Vesd meg,
sőt haragudj meg Reája,
de az úr angyala belső
hangja lelkemet oltalmazza...

Biblia és jutalom

Három Magyar Biblia
jelent meg, mint jutalom,
tisztulhat a meggyőződés
ez hites feladatam...

Három Magyar Biblia
jelent meg, mint jutalom,
mélyül a lelki bizalom,
ez remélt feladatam...

Három Magyar Biblia
jelent meg, mint jutalom,
biztosabb az engedelmesség,
ez szeretett feladatam...

Brüsszel: Európa Parlament által tartott konferencián, 2008. dec. 9-11. A Biblia éve alkalmából többek között beszédet mondott: Hans Gert Pöttering, az Európai Parlament elnöke, Tökés László püspök és Dr. Ötvös László bibliatörténész. **szerk**

Németh Erzsébet

Már nem...

Már nem perellek vissza a sorstól,
imába sem foglalom neved,
csak szerelmed máglyáján égek,
s a hamutól könnyezik szemem.

Harc és remény

Átvágtam magam
szerelmed dzsungelén...
vörös sebek lázadnak testemen,
de fölöttem kék az ég!

Árnyékok hullnak

Futok magamtól,
de hozzád nem jutok.
Az út
jaj máshová vezet!
Emlékeimből visszatekintve
látom a kezéd,
a szemed, a mosolyod
is látom
átfordulni
az égi szivárványon.
De szavad,
jaj, szép szavad
a tigris szél elragadja,
nem hallom többé,
csak árnyékok,
árnyékok hullnak
őszülő hajamra.

2000

Vasi Szabó János

Templom a kék égbarang alatt

Ha délről közelítéd a kétezer éves várost: ősi rumi úton teszed. Balról bókoló repce, napraforgó bioetanol alapanyag mezeje. Jobbról szalmasárgafű, hamis-ciprussövények száraz smaragdja. Olajszínű sorházakhoz vezet lankadt virágágyások vonala. Aztán Szőlősnél beszűkülni látszik a kétsávos út; a sűrke építmények járdaszegélyig szaladnak, por, dohos forráság cseréli föl kiskertek túlrejtett alma illatát. Hosszú, tornácos parasztházak, fakón kocka szocreál épületek közt foghíj; piramisba rakott téglá: ennyi maradt a régi templomból... Az út, mint prés garat-szája kitérül: körforgalom, Gyöngyös patak, örökzöldek, nyitott kapu: az új katolikus templomé. Kevés szentélyről mondható: szép, akár a síófoki: a Makoveczé! Mert a Fény vallása nem betonbunkerbe való! A szőlősi templom vas és cement, de ősz-mintázatú harangtorony is. Az üvegfalon átáradva ragyogó színekre bomlik a Fény; Isten és Ember; Teremtő és Teremtett kaleidoszkópja. Künn, a kavicsos lépdelve a négysávossá duzzadt nyilegyenes útra nézek. Kora délután van, egy óra. Zsúfolt Ikaruszok szállítják a vidék népét, jámbor biorobotok csordáját, füledt multinacionális csarnok-karámokba. A pöfögő csuklósok közt, rozoga biciklin hollóhajú, szénszemű asszony teker. Kortalan arcán figyelem, úgy lehet harminc, mint negyvenes. Izmos lábai tartják a körötte vonagló füstokádó leviatánok iramát. Látom világos bőrét -mint oly sokuknak itt a nyugati gyepűn -, ám tagadhatatlan a rassz: roma nő. Ahogy a templom vonalába ér, megbicsaklik a kerékpár. Mi történt? Szél kuszálja éjszín haját, a munkától törődött kéz elengedi a kormányt, s a forgalomra fittyet hányva: fölneéz, keresztet vet, arcán mély áhítat... S toványkorog a kétkerekű, nyomában a metálszín áradat. Légy áldott, Mária-arcú cigányasszony! Lelkembe szőtt pillanat! Te bizonyosság: JÉZUS VALLÁSA ÖRÖKKÉ ÉL A SZIKKADT DÉL KÉK ÉGBARLANGJA ALATT!

cseréltem ki a cetliket. Ugyan mire cseréltem volna? Különb is, ha a te kezéd írása, akkor mi változott rajtuk?

- A szöveg. Még hogy megváltozott! Teljesen más, mint amit én annak idején papírra vettem. És ez az, amit nem értek. Nem vagyok hülye, ha nem is szóról szóra, de nagyjából még ma is emlékszem miket írtam. Ilyet soha, semmilyen körülmények között nem jegyeztem volna le, hogy Sári Béla lemészárolta a feleségét, majd brutális módon felszabdalta az asszony testét. Meg olyat, hogy még akkor sem higgadt le, amikor a megcsontított láb bütykéhez ért a konyhakéssel. Ilyesminek még a gondolatától is hideglelést kapok.

- Kirázhat a hideg, a szomszéd házbán néhány hónapja akkor is így végzett egy ember a nejevel. Most Szotyola Sándornak nyúlt meg az ábrázata.

- Ezt nem mondod komolyan?

- Nem hát. Csak heccellek. Persze, hogy komolyan mondom. Gondolod, a kisujjamból szoptam? Úgy teszel, mintha nem hallottál volna róla.

- Én ugyan nem! Vajon mi készítette azt az embert...?

- Ahogy hallottam a szomszédoktól, amúgy is szarul éltek már, a férfit még a rendszerváltás idején elbocsátották, jó darabig a nő húzta az igát, aztán neki is megszűnt a munkahelye, az utóbbi hónapokban már csak vegetáltak. Egy jó ideje a villanyszámlát meg a közös költséget sem tudták fizetni.

- Ez még nem ok arra, hogy...

- Oknak talán kevés, ahhoz azonban, hogy beleőrüljön az ember kilátástalan helyzetébe, még sok is.

- Anyyira semmi sem kilátástalan.

- A gyerekeknek nem is. Hallgasd csak

Juciékat vagy Satyát, ahogy beszélnek. Legalább olyan rózsaszínben látják a jövőt, mint mi, amikor végre a lakást is megkaptuk.

Szotyola Sándor elgondolkodott, majd vizslató tekintettel nézett feleségére.

- Mondd csak - fogott hozzá egy kissé bizonytalanul, - megerősakoltak mostanában valakit a liftben?

- Na! Csak nem dugod homokba a fejed, mint a struccok! Néha te is meghallasz ezt-azt. Egy hete. Hál'istennek, ez is a szomszéd házak egyikében történt, és nem itt nálunk.

- Nem mindegy?

- A fene se tudja. Azért mégse ugyanaz, hogy itt történik ilyesmi az ajtónk előtt, vagy a szomszéd házbán.

- Mindegy. Azon van a hangsúly, hogy megerősakoltak valakit. És ez igazolja az elképzelésemet.

- Jaj, istenem! Kaptál párezer forintot az írásaidért és máris fantáziálsz?

- Szó sincs fantáziálásról!

Szotyola Sándor elhallgatott. Látszott rajta, nagyon erősen gondolkodik valamin. Eltelt egy kis idő, mire ismét megszólalt.

- Mondd, szerinted nyakunkra fog omlani ez a ház?

- Előbb utóbb biztos, ha nem kezdenek hozzá egy alapos renováláshoz. Ámde kinek van arra pénze? A lakóknak biztos nincs. Az egyik szegényebb, mint a másik. Aki tehette, már rég elköltözött innen.

Szotyola Sándor a feleségére meredt, majd váratlanul felkiáltott:

- Most már tudom!

- Mi a fenét?

- Hogy mi írta át a történeteimet.

- Talán ki.

tekintetét a szobán, a fáradtságot lehangoltság is tetézte. A falak megszurkült festékrétegét, a kevés bútor kopottságát vagy a padlószőnyeg cipőkoptatta foltjait a kínos tisztaság sem tudta eltakarni. Festetni kéne, gondolta, meg szőnyeg cserélni, meg... De miből? Volt idő, amikor elég szép summa gyűlt össze a takarékból, de hol van már az a pénz! Szerencsére a gyerekek útját sikerült vele egyengetni. A kis Juciék már a panellakáson is túladtak, szép új házba költöztek, tágas, napfényes lakásba. Satyáék is tervezik, hamarosan ők is nagyot lépnek. Csak adja az isten, hogy sikerüljön nekik!

Elbóbiskolt, arra riadt fel, hogy csapódik a bejárati ajtó, majd szélesen vigorgó férje jelenik meg előtte.

- Hát te? - kérdezte fásultan. - Mit vigyorgsz, mint a vadalma?

- Mi szerzi a legnagyobb örömet? - kérdezett vissza Szotyola Sándor. - Na, mi?

- A legnagyobb örömet azzal szerezned nekem, ha találnál magadnak egy tisztességes állást, olyan munkát, amivel keresnél is eleget ahhoz, hogy ketten megéljünk belőle.

- Munka nincs, de pénz van! - kapta fel önelégülten a fejét Szotyola Sándor. - Ez a lényeg, nem?

- Fáradt vagyok, Sanyikám, nincs kedvem viccelődni.

Szotyola Sándor felelet helyett egy marék pénzt húzott elő a farzsebéből. A bankókat meglobogtatta Jucika orra előtt.

- Ez talán majd felfrissít!

Jucika szemei kerekre tágultak.

- Csak nem törtél be valahova?

- Be nem, de rátörtem az ajtót a szerkesztőre, úgy, ahogy mondtad.

- Azt akarod állítani, még pénzt is kaptál a régi irományaidért?

- Azt bizony!

Az asszony elképedt. Tehetetlen dühében tanácsolta férjének a szerkesztőségi látogatást, de egy percig sem hitte, hogy akad valaki ezen a világon, aki akár egy fillért is fizet ezekért a régi, romantikus írásokért.

- Az igaz, hogy annak idején azért is szerettelek meg, mert olyan szép, meghatározható dolgokat írogattál, de hogy azokért még pénzt is adjon valaki... Feje tetejére fordult ez a világ.

- Nem is örülsz? - kérdezte Szotyola Sándor csalódottan.

- Dehogynem. Már hogyne örülnék, amikor minden fillérre szükségünk van. Egyszerűen csak hihetetlen.

- Nekem is az. De még az értük kapott pénznél is hihetlenebb, hogy a novelláim teljesen megváltoztak.

Szotyola Sándor összeráncolta homlokát.

- Mondd, nem te cserélted ki azokat a papírlapokat? Mert én huszonöt éve, mióta beköltöztünk ide, hozzájuk se nyúltam. Igazság szerint meg is feledkeztem róluk. Ha te nem vered le véletlenül azt a dobozt a polcról...

- Hogy mondhatsz ilyet! - tiltakozott azonnal Jucika. - Még hogy én kicseréltem volna! Soha meg nem fordult a fejemben, hogy akárcsak kutakodjak a dolgaid között.

- Valaki pedig hozzányúlt, az hét-szentség - vakarta meg fejbűbját Szotyola Sándor. - Akárki volt is, nagyon ügyes lehetett. Csak egy pillantást vetettem a szerkesztő asztalára helyezett papírhalmazra, de azt azonnal láttam, hogy az én kezem írása.

- Akkor meg? Rám támadsz, hogy én

Bányai Tamás

Ez a csúfságos élet

Jucika a derekát fájlalta, mégsem ezért dohogott porronggyal a kezében. Lassan öt éve már, hogy a gyerekek saját lábukra álltak, nyugodtan élhetnének itt ketten. De hol van az a várva várt nyugalom? Mióta bezárt a gyár - annak is tíz éve! -, és Sándor biztonsági őrként dolgozik, teljesen felfordult az életük. Összevissza beosztás, pénz meg alig.

Biztonsági őr!

Hol itt a biztonság? Annak az irodaháznak igen, annak van biztonsága! Húszan is őrzik, éjjel-nappal. Csak azt tudnám, mi a frászt kell őrizni az aktákon. Nehogy felzabálják az aktakukacok? Ahhoz madarakat alkalmazzanak, ne ilyen szerencsétlen alakokat, mint a férjem.

Biztonság!

A közös költséget is be kéne fizetni, meg a távfűtés díját. Reggel váltotta fel az utolsó ezresét, és Sándor csak a jövő héten kap fizetést. Kis híján sírva fakadt. A porrongy beakadt valamibe a beépített szekrény legfelső polcán. A polcról lebillent egy doboz, papírlapok hullottak szerteszét.

- A francba! Még ez is?

Felnyögött, amint a fájós derekával lehajolt. Felemelt néhány papírlapot. Éppen ekkor nyílt a bejárati ajtó. Szotyola Sándor lépett a szűk előszobába. Földre dobta aktatáskáját, nagyot szusszantott.

- Csakhogy végre itthon!

- Pont jókor jössz - mondta Jucika, ujjai között a papírlapokat szorongatva. - Ezzel a szeméttel mi legyen?

- Milyen szeméttel? - képedt el Sándor.

Más fogadtatást várt.

- A régi írásaiddal. Amiket soha nem vitél el sehova, csak álmodoztál, mint mindig, hogy milyen nagy író lesz belőled. Szotyola Sándornak lefittyedt a szája.

- Lehet, hogy nem is jók. Meg aztán, hova vigyem? A mai bulvársajtónak nem ilyesmi kell.

- Kell vagy nem kell, csinálj pénzt belőle, ha már annyi időt belefeceltél annak idején. A közös költséget be kéne fizetni, csak azt nem tudom miből, s főleg, hogy mire. Ezt az egész házat ellepte a kosz, a lift nem működik, repedeznek a betonfalak. És ezért még fizetni is kell!

- Mit tehetünk, édes szívem?

Jucika kihúzta magát. Felszisszent a derékfájástól. Elfojtott egy káromkodást.

- Hát én megmondom neked, hogy te mit tehetsz. Felnyalabolod a papírjaidat és elviszed egy laphoz. Bulvárhoz, folyóirathoz, mit bánom én. Vidd valahova, és csinálj pénzt belőlük. - Felemelte a hangját. - Pénz nélkül haza se gyere!

- De szívem!

- Semmi szívecském! Valamikor hónapokat töltöttél el ezzel a marhasággal, hát most legyen valami hasznunk is belőle. Vidd el az írásaidat az Új Világhoz, és borítsd az egészet a szerkesztő fejére. Hadd lássa csak, miből és mivé lett ez a szép új világ, amit olyan büszkén hirdetnek a fejlécükön.

Szotyola Sándor nem mert ellenkezni a feleségével. Hóna alá szorította a dobozt, és lebattyogott a hatodik emeletről. A földszinti kukák mellett megállt.

- Bevágom az egészet a szeméttel - gondolta, s már nyúlt is, hogy megemelje a kuka fedelét. Mozdulata megfagyott a levegőben. - Mégse! Egy hülye firkász is kidobhatja, ha nem tetszik neki.

Fájt a szíve ennyi áldozatos munkát veszni látni.

A szerkesztőség előszobájában körmeit lakkozó fiatal nő igazította útba, kaján vigyorral dundi képén. Sok útbaigazításra nem volt szükség, mindössze a szomszéd szobába kellett benyitnia.

Zilált alak tekintett fel rá az íróasztala mögül. Középkorú férfi volt, erősen kopaszodó. Bal kezének tenyerét feje búbjára fektette, mintha így akarná visszatartani magát attól, hogy felpattanjon ültő helyéből. A tenyér alól egy világ fádalma sugárzott.

- Mit akar? - kérdezte a férfi, olyan ember hanghordozásával, mint akinek éppen ez a látogató hiányzott ahhoz, hogy csordultig teljen a pohár.

- Az írásaimat hoztam - mondta Szotyola Sándor a pályakezdő szerzők félszeg és kissé megilletődött hangján.

A bal kéz megemelkedett a szerkesztő fejről, és a jobb kézzel együtt előre lendült. Úgy tűnt, keblére akarja ölelni látogatóját, holott mozdulata a tehetetlen kétségbeesésből fakadt. Szotyola Sándor azonban biztatásnak vélte. Odalépett a szerkesztő asztalához, dobozát az asztal sarkára helyezte.

- Drága jó istenem! - sóhajtott fel a szerkesztő. - A harmadik laptulajdonossal viaskodom egy olyan országban, ahol minden második ember grafomán, és Thomas Mann-nak képzeletét magát. Annak, vagy Csehovnak. Csehovai bitang ember mindegyik, életemet rágó férgek. Maga kicsoda? Honoráriumért Balzac vagy zabhegyező Salinger, aki felingerel. De még mennyire! Mit gondol, mi történik, ha én ezt a maga paksamétáját átadom az új német főnökömnek? A fél lábam már így is kilóg az ablakon, mert nincs

pénz, nincs elég hirdető, a kutya se kíváncsi az olyan marhaságokra, mint amiket maga is összefirkált.

A szerkesztő felemelkedett székéről, s megtámaszkodott az asztal lapján. Előre hajolt, s úgy mondta, sőt kiáltotta, mintha a vele szemben álló, megilletődött férfi nagyot hallana.

- Sztorit hozzon nekem, jóember! Élvezhető, izgalmas sztorit, hogy az emberek egymás kezéből kapkodják ki a lapot, a német tulajdonos megtömje a bukszáját, s nekem meg legyen egy hét nyugalmam. A szerkesztő szomorú szemre megakadt a legfelső papírlapon.

"MÉSZÁROS MUNKA A TIZEDIK EMELETEN!"

Ezt nem lehet a nyomor rovására írni. Egyébként sem nyomorog az, akinek fedél van a feje fölött. Még akkor sem, ha kakukk rontja a családi fészket. Akkor hát miért szabdalta brutális módon apró darabokra Sági Béla azt az asszonyt, aki harmincnál is több éve a felesége volt? Erős felindulásból? Még akkor sem higgadt le, amikor már a megcsonkított láb büttykéhez ért a konyhakéssel?

A szerkesztő felemelte a legfelső papírlapot, s beleolvasott a következőbe.

"A SZÍV IS LEHET AGRÉSSZÍV"

Nemi erőszakot követtek el Horvát Emőke ellen a liftben. A harmadik és a negyedik emelet között. Felzúdult az egész ház. Furcsamód, mégsem a fiút akarták agyonverni. Az ő szemükben a fiú az áldozat. Hős szerelmes szívének áldozata.

Újabb lap. "LEJÁRT A GARANCIA. MIKOR OMLIK FEJÜNKRE A HÁZ?"

Kocsondi Verával közölték a biztosítónál, hogy nem köthetnek szerződést vele lakása biztosítására. Amikor ugyanis a

panelházat építették, a hetvenes évek elején, az építő vállalat húsz évben állapította meg a ház élettartamát. Kockázatos olyan házban lakni, amelyik már jócskán túllépte ezt az élettartamot, s ma már csak isteni csoda tartja egyben. A biztosító nem vállalhat ilyen felelőtlen kockázatot.

És Kocsondi Vera? Ő vállalhat?

Az íróasztalon megcsörrent a telefonkészülék. A szerkesztő füléhez emelte a kagylót. Néhány másodpercig figyelmesen hallgatott, majd megjegyezte:

- Egy perc türelmet kérek. Máris.

Megkerülte az íróasztalt, odalépett Szotyola Sándorhoz. Barátságosan átkarolta vállát, s közben húzta magával az ajtó felé.

- Ne haragudjon, de most fontos megbeszélni valóm van. Jöjjön vissza egy hét múlva.

Az ajtóban odaszólt a titkárnőnek.

- Icuska, drága, utaljon ki az úrnak honoráriumot három flekkre. És előleget is adjon neki még tízre. Nehogy elmenjen a kedve. Magát pedig, kedves barátom, várom a hét elején. Nehogy nekem elfelejtse!

Szotyola Sándor betért az első, útjába eső kocsmába, s noha többnyire sört szokott inni, most mégis két féldeci pálinkát kért a csapostól. Behúzódott a sarokba, s miután felhajtotta az első féldecit, azon kezdett el tünődni, hallucinált-e, vagy valóban azt látta, olvasta ő is, mint amit a bánatos képű szerkesztő? Csak ugyanazt láthatta, mert annak ékes bizonyítéka, ropogós bankjegyek formájában ott lapult a farzsebében.

A második kupica pálinka hatására elrévedezett a múltban, s minden nehézség nélkül felidézte régi írásait.

Mintha csak most vetette volna a sorokat papírra. "A TIZEDIK EMELETEN."

Igen, ez volt a novellájának címe. Ebben az optimista kicsengésű történetben az ifjú Sági házaspár határtalan örömét írta meg. Általa művészinak vélt eszközökkel azt taglalta ebben az írásban, hogy a kitartó, szorgos munkának mindig beérik a kézzel is fogható gyümölcse - ez esetben a tizedik emeleti szövetkezeti lakás - , ami szinte természetes módon további igyekezetre, törekvésre sarkallja az embert, hiszen bútor is kell, konyhai eszközök, meg képek a falra, hogy a lakás díszletei között állandósuljanak az örömteli percek.

De hogyan lett ebből vérgőzös gyilkosság? És ami még ennél is furcsább, ki és mikor írta át az eredeti szöveget?

És hogyan vált Horvát Emőke széplelkű udvarlójából nemi erőszakot elkövető vadállat? Ez a Horvát Emőke sem lehet az a Horvát Emőke, akit ő annak idején megálmódott, s aki olyan feltétlen odaadással csüngött szeretett fiúján, mint a karácsonyfára többszörösen felkötözött szaloncukor.

Mi lett a prózában megírt ódából, amelyben a vidékről ingázó ácsok, kőművesek és burkolómunkások hősies helytállásának akart az általuk felépített házaknál is tovább élő emléket állítani?

Fejünkre omlik a ház?

Hát igen, kis híján. Akkor is megmagyarázhatatlan, miként változott át a gondosan fésült szöveg, a magasztos tartalom bulvárlapok silányságává. A pénzt megtapogatta zsebében, s elégedetten nyugtázta, legalább Jucikának örömet szerez vele.

Jucika befejezte a takarítást, fáradtan huppant az öreg fotelbe. Körbejáratta